

Homilija preuzvišenog gospodina mons. Vlade Košića, pomoćnog biskupa zagrebačkog, na misi zadušnici u samostanskoj kapeli Presvetoga Srca Isusova sestara sv. Križa u Zagrebu 18. XI. 2009.

Poštovani prijatelji pokojnog profesora Alde Starića!

Izražavam iskrenu kršćansku sućut i u ime zagrebačkog nadbiskupa kardinala Josipa Bozanića i u svoje ime svima koji su pogođeni odlaskom prof. Alde Starića nebeskom Ocu. Moram priznati da je i mene pogodio njegov odlazak i da će mi nedostajati njegov visoki i dragi lik. Međutim, mi dijelimo istu nadu, nadu u uskrsnuće i vječni život, kako nas je to i učio dr. Starić kao profesor eshatologije i sakramentologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu.

Stojimo pred mrtvim tijelom velikog čovjeka naše Crkve i našega hrvatskog naroda. Opraštamo se od prof. dr. Alde Starića, svećenika Porečke i pulske biskupije, umirovljenog profesora Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu i glavnog urednika Kršćanske sadašnjosti. Opraštamo se, reći ću to i osobno, od prijatelja široka srca. Rekao bih da je prof. Aldo bio dobar čovjek, iskren i dubok vjernik te vrstan teolog i profesor.

Dobio sam jutros od jedne bivše i njegove i moje studentice poruku ova-kvog sadržaja: »Eto, pridružujem se molitvama za našeg voljenog profesora, teologa i nadasve čovjeka. Jako sam prehladena pa nisam u stanju doći na misu. Nadam se da je sad našao mir i olakšanje.« Odgovorio sam na poruku zahvalom te primio još jednu: »Mislim u zadnje vrijeme na Vas kad vidim da Vas razapinju po medijima. Ne dajte se. Rekao bi prof. Starić: 'Bože, Bože!' i mahnuo glavom.« Vjerujem da je izrečeno ono mišljenje koje dijelimo svi o našem voljenom profesoru. A njegove karakteristične riječi: »Bože, Bože!« kao da i sad čujem i često ga se baš po njima sjetim. A one su mogle značiti i njegovu molitvu, i njegov uzdah nad glupostima ovoga svijeta, i njegovu kritiku nekih pa i unutarcrkvenih nezgrapnosti i nepravilnosti, ali nadasve, čini mi se, one su izraz povjerenja u Boga kada je teško ili kad u životu naiđu neki problemi.

Danas se u Hrvatskoj obilježava pad Vukovara koji se dogodio prije 18 godina. Premda je to bila tragedija, mi znamo da je ona izraz herojske borbe i znamo da je ona donijela pobjedu našem narodu koji je goloruk branio svoju slobodu. To bismo mogli primijeniti i na prof. Aldu Starića. I on je doživio privremeni – ili bolje reći prividni – poraz jer ga je nadvladala bolest, ali to je ujedno i njegova pobjeda jer je živio i svoje patnje podnosio s Kristom, raspetim i uskrsnulim. Njegov je život bio borba protiv nepravdi, protiv zla ovoga svijeta, protiv nerazumijevanja u Crkvi, protiv podmetanja i protiv laži. Oružje u toj borbi bila mu je vjera i vjerom prosvijetljeno znanje, znanost – teologija i

njezina primjena u svećeničkoj, propovjedničkoj službi. Bio je dugo pomoćnik na župi sv. Terezije od Djeteta Isusa, a i posljednjih desetak godina misnik u ovoj crkvi samostana Milosrdnih sestara sv. Križa na Vrhovcu. Volio je ljude, volio je Crkvu, volio je svoju domovinu, volio je nadasve i iznad svega Istinu. Uklanjavao se fraza, izbjegavao je prazne riječi. Doista, njegove su riječi uvijek bile bremenite sadržajem, izražavale su uvjerenje i poticale su na razmišljanje. Sjećam se da je jednom rekao: »Kad smo u crkvama, tada smo braća i sestre, a čim izađemo, već smo velečasni, prečasni, presvijetli ...« Bilo mu je stalo do kršćanske vjerodostojnosti, do autentičnog života i svjedočanstva nas kršćana. Njegov će nas lik zato i dalje nadahnjivati i dugo zboriti svima nama koji smo ga poznavali i voljeli.

Ne možemo ne sjetiti se njegovih mudrih riječi, njegovih savjeta, njegove žive želje da Crkva sudjeluje u životu svoga hrvatskoga naroda. No njegovo intelektualno poštenje bilo je, upravo zato jer je bio angažiran teolog i vjernik, uvijek argumentirano i vrlo kritično. Bio je protiv svih gluposti i nepravilnosti kako u društvu tako i u Crkvi. Nije se mirio s uspavanošću Crkve, nije shvaćao njezinu inertnost u vremenima kada se moralo djelovati. Zato se sav angažirao u izdavačkoj djelatnosti Kršćanske sadašnjosti, gdje je bio dugogodišnji glavni urednik svih izdanja.

Rekao bih još koju riječ o njegovu patničkom liku. Dugogodišnju bolest, zbog koje je svaki drugi dan nekoliko sati morao provoditi u bolnici, podnosio je strpljivo i kršćanski. Nije se žalio, dao se tom patnjom oblikovati u zrelog čovjeka koji zna kako na ovom svijetu mora moći nositi svoj križ. Nosio je taj svoj križ – kako je to Gospodin i tražio – idući za njim, za Kristom.

Želio bih na kraju jednostavno zahvaliti dragom profesoru na svemu dobrome što je nama, svojim studentima i suradnicima, ali i svima s kojima je dolazio u susret, intelektualcima, redovnicama, svim vjernicima, darivao iz bogate riznice svojega znanja, ali još više iz svoje ljudske i kršćanske osobnosti.

Želio bih zahvaliti i svima koji su ga podupirali svojom blizinom, prijateljstvom i bratskom ljubavlju – želio bih zahvaliti sestrama Klanjateljicama Krvu Kristove u Miramarskoj te Milosrdnim sestrama sv. Križa na Vrhovcu koje su se brinule za njega u posljednjim godinama njegova života.

Želio bih, i u njegovo ime i u ime Crkve, zahvaliti liječnicima i bolesničkom osoblju na tolikim njemu posvećenim znakovima pažnje i brige za njegovo zdravlje. On je iskreno volio svoje sestre, liječnike, don Zdenka te Milosrdne sestre sv. Križa na Rebru i o svima je uvijek tako lijepo govorio.

Na kraju, najvažnije, želio bih – i u ime svih vas, ovdje nazočnih – zahvaliti dobrome Bogu na daru života i na osobi prof. Alde Starića jer osjećali smo

ga kao velik Božji dar! Neka nas njegov život i rad, naprosto njegova osoba, nadahnjuje i vodi u životu, da nikada ne posustanemo u nastojanjima biti najprije dobri ljudi, što dublje proniknuti u život i shvatiti ljubav, ne umoriti se u pružavanju dubina evanđelja našega Gospodina, svjetlom razuma osvjetljivati svoju vjeru i drugima je prenositi u intelektualnom poštenju i odgovornosti za sebe, za druge kao svoju braću i sestre, za Crkvu i za svoju domovinu. Amen.

**Govori na sprovodu prof. dr. sc. Alde Starića u Sv. Ivanu od Šterne
19. XI. 2009.**

Oproštajni govor u ime Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu

Preuzvišeni gospodine biskupe, poštovana obitelji Starić, rodbino našega pokojnika, braćo svećenici, časne sestre, dragi vjernici!

U ime Katoličkoga bogoslovnog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, u ime našega dekana prof. dr. Josipa Oslića, svih profesora, studenata i djelatnika na našem Fakultetu i njegovim sastavnicama, napose u ime Katedre za dogmatsku teologiju, želim se oprostiti od našega pokojnog brata prof. Starića koji je tijekom tridesetak godina, od 1972. do 2003. godine predavao različite kolegije na našem Fakultetu.

Po povratku iz Rima, nakon što je obranio doktorsku disertaciju, u ak. god. 1972./1973. najprije je asistent pri Katedri za dogmatsku teologiju KBF-a u Zagrebu, a od 1991. godine naslovni te potom od 1993. godine sveučilišni docent za dogmatsku teologiju. Godine 1998. postaje izvanredni profesor, a 2003. godine odlazi u starosnu mirovinu.

Od ak. god. 1972./1973. predaje i na Visokoj bogoslovskoj školi u Rijeci, a od 1978./1979. i na Institutu za teološku kulturu laika. Od 1987./1988. godine predaje i na Institutu za kršćansku duhovnost pri KBF-u. Desetak godina obavljao je službu delegata fakulteta za izvanškolske djelatnosti studenata, što je nekoliko godina uključivalo i službu odgovornog urednika studentskoga časopisa *Spectrum*. Pisao je stručne članke u *Bogoslovskoj smotri* i, osobito od 1972. godine, u *Službi Riječi* u kojoj je u svakom broju objavljivao više nepotpisanih članaka. Prevodio je za *Sveske* i *Bogoslovsku smotru*. Bio je čest predavač i sudionik Teološko-pastoralnih tjedana za svećenike, a desetak je godina sudjelovao i na Međufakultetskim ekumenskim simpozijima te na Ljetnim katehetskim školama.